

4 Mandø-boere i fare i det oprørte Vadehav.

På vej over med medicin og post svigtede motoren, og i 6-7 timer befandt mændene sig i en yderst kritisk situation.

R i b e, torsdag 20/1 54.

På Mandø nærrede man i nogle kvalfulde timer i aftes alvorlig ængstelse for 4 af øens beboere, som i en åben motorbåd i det stormfulde vejr var kommet i havsnød, og som blussede efter hjælp.

Redningsbåden på øen måtte gå ud, og først et par timer efter, at redningsbådsmandskabet var taget af sted, rapporterede de to fra redningsbåden affyrede raketter, at man havde fået reddet de 4 nødstedte. Men endnu forestod en vanskelig hjemtur, og først 7 timer efter, at de 4 mand var sejlet fra V. Vedsted, nåede de velbeholden til Mandø, men trætte og forkomne.

Mandø-postbilen har de sidste dage været »indeblæst« i Ribe, idet den stærke sydveststorm pressede så store vandmasser ind i vadehavet, så bilen ikke kunne køre. Man havde så småt ventet at kunne køre over ved lavvande ved 22-tiden i aftes, men da det i går eftermiddag påny blæste op, og der fra kysten rapporteredes om stadig stigende vandstand, besluttede 3 af øens beboere: sognefoged, gdr. Henry Jensen, gdr. Poul Nielsen og arbejdsmand Niels Peter Hede, at de ville forsøge at få arbejdsmand Jørgen Jørgensen, Mandø, til at hente dem ved slusen i V. Vedsted i sin motorbåd. Der blev fra Ribe telefoneret til Mandø, og Jørgen Jørgensen startede omgående båden for at hente de tre, idet bl. a. gdr. Poul Nielsen skulle hjem med noget livsvigtig medicin til en syg slægtning, og man besluttede samtidig at tage posten med til øen.

Postkører Richard Lauridsen kørte derfor ved 15-tiden de 3 mand ud til Mandøvejen sammen med medicinalvarerne, posten til øen og andre fornødenheder, og her var Jørgen Jørgensen allerede ved slusen ankret op med sin motorbåd. Jørgensen plejer ikke at være bange for en sådan tur, som han har sejlet så mange gange i hårdt vejr, men overfor postkører Richard Lauridsen udtalte han dog betænkeligheder

ved turen. Man besluttede dog at forsøge, og Richard Lauridsen blev holdende et stykke tid på diget, så længe han kunne se båden.

Da postbilen som nævnt var i Ribe, besluttede man på Mandø at lade en traktor med gummivogn køre ud til diget for at køre de fire mand samt øens post og de forskellige varer ind til byen.

Pludselig så traktorføreren, en søn af sognefoged Henry Jensen, at der blev blusset ude fra havet, og han var straks klar over, at der måtte være sket noget. Han kørte tilbage og alarmerede redningsmandskabet, som omgående blev samlet, og forspændt 8 heste og medtagende 10 mand til bemanning af redningsbåden kørte man nu båden tværs over øen og videre ad »Ebbevejen« ud til »Thues rende«. Man kunne stadig se nødblussene fra motorbåden, der lå langt ude, vel omtrent midtvejs mellem Øen og fastlandet, og det var en meget besværlig tur, før man nåede derud.

Fra Mandøs østkyst fulgte man spændt begivenhederne, ligesom bl. a. postkører Richard Lauridsen sammen med nogle mennesker fra Ribe fra »Mandøvejen« ved V. Vedsted fulgte begivenhederne så godt, man kunne. Man kunne således fra fastlandet se, at man ovre på Mandø kørte traktorerne op på diget, for at de skibbrudne kunne se lysene fra lygterne. Kl. 20.15 fandt man de skibbrudne, men først kl. 23 nåede redningsbåden tilbage til Mandø.

For dem, som fra kysterne fulgte begivenhederne, var det en gene, at man ikke her havde telefon - men skulle løbe flere kilometer, når man ville tale med fastlandet eller omvendt for at orientere sig. Ved indfaldsvejene til såvel Øen som fastlandet ligger telefonkablet til Mandø, så man skulle ikke synes, det ville være nogen særlig bekostelig historie her at få anbragt et par skabe med telefoner. Denne gang var situationen måske ikke den alleralvorligste, idet der ikke var tåge, men der kan udmærket opstå situationer, hvor en telefon på hver af de to kyster er helt uundværlig.

Når det var blevet nødvendigt at blusse efter hjælp, skyldtes det, at de høje søer i det urolige hav ustandselig slog ind i båden og stoppede motoren. To gange lykkedes det Jørgensen at få den i gang igen, men tredje gang ville den ikke.

For at få noget at blusse med, måtte man ty til postsækkenes indhold, således godt et hundrede eksemplarer af VESTKYSTEN. Ved at krølle et eksemplar sammen og dykke det i tankens beholdning af petroleum fik man en udmærket fakkellamp, som godt kunne brænde et rum stykke tid, og på grund af, at bilen heller ikke kunne køre i tirsdags, havde man to dages oplag. Øens beboere måtte således i aftes undvære deres daglige avis.

Sognefoged Henry Jensen udtalte videre, at det sidste havari med motoren desværre skete øst for »Thues rende«. Var det blot sket noget senere, så man var kommet over denne, da havde man nok forsøgt at vade i land. Nu blev det en farefuld tur på 7 timer. al.